

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

17. Si vis ad vitam ingredi, serua mandata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

canis corpus Domini, sed frustulum panis per summum contemptum illud appellans? Abominatio desolationis, & foetida coram Deo abominatio est haec impurissima Caluini doctrina, qua iuge tollens sacrificium, frustulum panis substituit. Hic videlicet detracta larua suam personam Calvinus demonstrat. Alibi sacram Cenam vocat, *sacrum epulum, & communionem sacram, in qua corpus Christi vere nobis exhibetur, non secus ac si Christus ipse praesens aspectui nostro obijceretur, ac manibus attingeretur.* Haec ille in Institutione sua. Aut ergo ibi impostor, aut hic blasphemus est. Aut ibi contra animam suam mentitus est, aut hic Christum ita vere exhibitum ac si praesens aspectui nostro obijceretur, pro frustulo panis habet. Nisi forte etiam coram Christo praesente, & aspectui nostro sese obijciente prostermi, foetidam coram Deo abominationem, Calvinus iudicet. Caeterum de legitima venerabilis huius Sacramenti adoratione, contra foetida n Caluini & abominandam blasphemiam, late disputauimus in Prompt. Catholico. Sicuti etiam quomodo Christo Mediatori Sanctorum inuocatio nihil repugnet (quod alterum hoc loco Caluini exemplum est, & obsoleta accusatio) eodem in opere accuratè explicuimus, in Dominica 7. post Pentec. ad illa verba, *In vestimentis ouium, &c. vestimento 21. & in die SS. Philippi & Iacobi, ad illa verba, Nemo venit ad Patrem nisi per me.*

Caluini larua hypocritica detrahitur.

Instit. lib. 4. cap. 17. nu. 3.

In die venerab. Sacrament.

17. Si vis ad vitam ingredi, serua mandata.

QVVM haec Christi doctrina mandatorum Dei observationem ad vitam aeternam necessariam esse manifestè demonstrat, vt & in Prompt. Cath. latius ostensum est, Calvinus totam hanc

O histo.

Dom. 12. post Pentec.

Mandato-
rum ob-
servatio
necessaria.

Com-
mentum
Caluini
Infulsum,
vt Scrip.
Euan-
gelicam
inuertat.

Mar. 10.

historiam totamque doctrinam nefarie corrup-
pit, quod ad Euangelicæ veritatis puritatem re-
tinendam necessario expendendum est. Primum
totum statum quæstionis ab hoc adolescente pro-
positæ, & causam quærendi penitus inuertit. *Veni*
nit (inquit) *ad Christum non insidiosè, vt Scribis mos erat,*
sed discendi animo. Itaque tam verbis quàm genustione
Christum se vt fidum Doctorem reuereri testatur. Vera
hæc sunt, & ad statum quæstionis Christi quere-
sponsonem intelligendam bene obseruanda. Sed
rufus (ait Calvinus) obstabat cæca operum confidentia,
ne proficeret sub Christo, cui se alioqui docilem præbere op-
tabat. Hoc totum commentitium & falsum est.
Christus enim contra hoc vitium nihil hoc loco
disputat, nec hoc in adolescente isto reprehendit,
sed prorsus contrà, bonorum operum studiū im-
primis commendat, & adolescentem qui eorum se
studiosum fuisse dixerat, hoc ipso nomine dili-
git, non vt cæca operum confidentia laboratorem
redarguit. Dicente enim adolescente, *Omnia hæc*
seruavi à iuuentute mea, Iesus intuitus eum, dilexit eum, &
ait illi, Adhuc vnum tibi deest: vt est apud Marcum.
Si cæca operum confidentia laborasset, nec dile-
xisset eum Christus, nec dixisset vnum illi deesse,
sed totum illi deesse, qui cæca illa præsumptione
laborasset: denique contra illam disputasset.
Nunc autem quia vitium quo hic adolescens la-
borabat, non cæca operum confidentia, sed amor
inordinatus diuitiarū fuit, propterea statim Chri-
stus ad contemptum diuitiarū, & ad eas abijeci-
das adolescentem hortatur. Cuius doctrinæ quā
capax non esset, sed *tristis abiret*, disputat Christus
contra confidentes in diuitijs suis, & de difficultate sa-
lutis in homine diuite, propter amorem earum
inordinatum. De cæca operum confidentia nihil
disputat.

disputar. Prorsus ergo commentitium & falsum hoc est, quod pro fundamento futurę expositionis seu potius deprauationis suę Calvinus posuit. Quo nunc euerso, reliqua videamus.

Notanda est (inquit) questionis forma. Non simpliciter rogat quo modo & qua via perueniet ad vitam, sed quid boni faciendo eam acquirat. Merita igitur somniat, quibus vita æterna reddatur, quasi debita compensatio. Quare a proposito Christus ad legis obseruationem eum amandat: quam certum est esse viam vitę, vt mox plenius disseram. Nam illa verba, Serua mandata, perperam interpretati sunt quidam ex veteribus (ad vnũ) omnes debuit dicere) quos Papistę secuti sunt, ac si doceret Christus per legis obseruationem posse nos vitam æternam promereri. At qui non respexit Christus quid possint homines, sed ad propositam questionem respondit, quęnam sit operum iusticia, nempe quam lex definit. Hęc ille. Rursum questionem propositam inuertit, vt respondentis Christi verba penitus peruertat. Negat adolescentem simpliciter rogare qua via perueniet ad vitam. At qui hoc illum simpliciter rogasse, Christi responsio simplex manifestissimę docet. Ad hoc enim quod de perueniendo ad vitam æternam rogauerat simpliciter, respondet simpliciter: Si vis ad vitam ingredi, serua mandata. Si vis peruenire ad vitam æternam, de qua me interrogas, serua mandata. Ad illud autem adolescentis verbum, Magister bone, quid boni faciendo, respondet hęc apud Matthæum: Quid me interrogas de bono? vnus est bonus, Deus. Docet adolescentem Christus, in eo sensu quo ille questionem proposuerat, nec debuisse illum dicere, Magister bone, quasi Christus vt purus homo, quale illum putabat adolescens, originaliter & absolute bonus esset, nec debuisse adijcere, Quid boni faciendo, interrogando illum de bono, quasi

Caluini
alia im-
postura.

quæ homines facerent, ex se facerēt, aut absolute & perfecte bona essent. Originaliter enim ex seipso absolute & perfecte vnus est bonus, non nisi Deus ipse. Homines tamen ex participatione summi boni bonos esse Christus ipse alibi docet dicens: *Euge serue bone & fidelis*. Sed adolescentem qui hoc discrimen necdum didicerat, docere voluit Christus absolute neminem bonum vocandum, nec opera nostra absolute bona esse, sed solum Deum eiusque opera, quæ perfecta sunt omnia. Quare in his verbis, *Si vis ad vitam ingredi, serua mandata*, non respondet Christus ad illa verba, *Quid boni faciam*, sed ad illa verba, *Quid faciam ut habeam vitam æternam?* Ne hic est vlla quæstio de iustitia operum, vt fingit Calvinus; sed quæstio est de vita æterna consequenda. In qua quæstione quia obiter verbū, *bonum*, bis ingeminauerat adolescentens, respōdens prius Christus ad id quod ipsū interrogauerat *de bono*, postea ad principale quæstionem respondit de vita æterna consequenda, *Serua mandata*. Porro quia adolescentens nullam hic planè operum aut legalem iustitiam somniabat, sed in genere rogauerat, *Quid boni faciendo*; respondente Christo, *Serua mandata*, adhuc interrogat, *Quæ mandata?* nesciens videlicet an Christus, vt

Matth. 25

nouus Magister ac Propheta, nona aliqua mandata adferret quæ seruare oporteret, paratū se ostendens etiam ad illa. Cui Christus primum vetera ex lege mandata proponit. Sed postea Evangelicam perfectionem subiungit, de qua mox suo loco plura. Statim igitur quæstionis penitus inuertit Calvinus, vt Christi responsionem penitus corrumpat, & contra necessariam mandatorum Dei obseruationem homo impius pugnet. Ait *Christum non respexisse quid homines possint*, quum diceret,

Quæstio-
nis statū
inuertit
Calui-
nus.

ceret, *serua mandata*. Et paulo post. *Fateor, quia mercedem vitae aeternae Deus legis suae obseruatoribus promisit, nisi obstaret carnis nostrae infirmitas, hanc viam tenendam esse: sed nostro vitio fieri Scriptura docet, vt necesse sit nobis donari quod meritis non consequimur. Si quis obijciat, frustra nobis proponi iustitiam in lege, cuius nemo vnquam fieri compos poterit; v. spondeo, quia rudimentum est quo perducimur ad precariam iustitiam, minimè superuacuum esse. Hæcille. Tota hæc eius disputatio gratiam noui Testamenti subuertit, facitq; vt adhuc simus sub lege, non sub gratia. Lex enim rudimentum est ad quærendam gratiam filijs veteris testamenti, & adhuc seruiliter ac cum timore audientibus verba legis, qualem se Calvinus hic prodit. Adeo enim timet ac terretur, vt affirmet eam à nemine seruari posse. Sed lex & madata legis filijs gratiæ, quibus datum est, non seruire amplius peccato, sed seruire iustitiæ, non sunt amplius rudimentum aut pædagogus, sed sunt mandata ad vitam, & recta ad vitam æternam via, vt Christus hic docet. Carnis nostrae infirmitas non obstat quin hæc via tenenda sit, vt per legis obseruationem vitæ æternæ mercedem consequamur: quia hanc infirmitatē gratia Christi sanauit & superauit. Peccatum enim nobis non dominabitur, quia sumus sub gratia, non sub lege. Non regnabit peccatum in mortali corpore nostro vt obediamus concupiscentijs eius, quia Spiritus Christi habitat in nobis, & lex Spiritus vitæ liberauit nos à lege peccati & mortis. Quomodo ergo impius Calvinus carnis nostrae infirmitatem obstat ait, ne hæc via teneatur quam hic Christus præscripsit, Si vis ad vitam ingredi, serua mandata, quum ad hoc venerit Christus, vt hanc infirmitatem tolleret, mundans sibi populum acceptabilem, sectatorem bonorum operum, quæ in mandatorum obseruatione vel maximè consistunt. Quod ergo*

Calvinus
vet. testa-
menti
filius.

Rom. 6.

cōcludit Calvinus legale hoc esse Christi responsū, ut iuuenis proposita legis obseruatione quæ est impossibilis, infirmitatis suæ conuictus ad fidei subsidium se conferret, & insulsum & impium valde est. Impium est, dare Christo partes Moysis, ut falsum iam sit, *Lex per Moysen data, gratia per Christum facta est*: & e cōuerso dicatur, *Lex per Christum data est, gratia facta non est*. Insulsum est ad subsidium fidei ablegatum hunc iuuenem somniare. Nec fidei vlla hīc à Christo mentio, nec ad eam illū ablegare opus erat, qui iā Christo, quatenus tunc opus fuit, crediderat, illū pro veritatis magistro agnoscens, & ab eo, quæ ad vitam æternā via esset, discere paratus. Sic vndique Caluini ineptia & impietas palpanda se præbent.

21. *Si vis perfectus esse, vade, & vende omnia quæ habes, & da pauperibus, & veni, sequere me.*

Perfectio
de qua
Christus
loquitur,
quæ tan-
dem.

NON parua quæstio est, de qua perfectione hīc Christus loquatur, an ea quæ ad salutem necessaria est, Evangelica videlicet perfectio, ut hoc mundo utamur tanquam non vtentes, & diuitias tenentes, earum tamen affectū non teneamus; an perfectio aliqua maior, non quidem ad salutem necessaria, sed quæ maiorem mercedē & thesaurū copiosum in cælo accipiat. Quæstionis autē huius ambiguitas oritur ex ambiguo sensu illorum verborum Christi, *Vnum adhuc tibi deerat*. Nam vel deerat illi aliquid ad salutē necessariū, vel aliqua perfectio necessaria. Quid autē illi deerat, ambiguum est; quia quo affectu dixerat, *Hæc omnia à iuuentute mea seruasti, quid adhuc mihi deerat* ambiguum quoque sensum habet. Nam aut verè omnia seruauerat sicut dixit, & nihil ad salutem neces-

Luc. 16.